

1 לְהוּ – אמר להם אמימר, אָנָּה הוּינָא לְהוּ – אני ראיתי כלים אלו
2 דְּמַדְרֵי תִי – שהם מזויעים מבחוץ, כלומר שבעת רתיחתם פולטים
3 מדופןם החיצון את המשקים שבתוכם, וְכִיּוֹן דְּמַדְרֵי תִי – שהם מזויעים
4 וְדָא בְּלָעֵי – הם בולעים את החמץ שנמצא בתוכם, וְאֶסְרֵי – ודם
5 אסורים בפסח, מָאִי מַעְמָא אי אפשר להכשירים לשימוש בפסח על
6 ידי הגעלה, מפני שְׁהַתּוֹרָה הַעֲדִיחָה עַל בְּלֵי חֶרֶם שֶׁהַמִּשְׁקָה הַנִּבְלָע
7 בּוּ אֵינּוּ יוֹצֵא מִדֵּי הַפְּסָחֵי שֶׁל הַכֹּלֵי לְעוֹלָם, והכלי אינו יכול להיטוּד
8 בשום אופן, שְׁהָרִי בְּכֹלֵי עֵץ וְכֹלֵי מַתְכָּת שֶׁנִּשְׁמָאוּ כַּתְּבָה הַתּוֹרָה
9 שאפשר להכשירים על ידי טבילה או הגעלה, ואילו בכלי חרס כתבה
10 הַתּוֹרָה (ויקרא כ"א) 'ישבר', ולא נתנה שום דרך לטהרו.

11 מַקְשָׁה הַגִּמְרָא: מָאִי שְׁנָא – במה שונה דין קוניא לגבי פסח מִדֵּין
12 קוּנִיא לִגְבֵי יַיִן נֶסֶךְ, הִדְרֵשׁ לְהוּ מְרִימָר לְתַלְמִידֵיּוֹ לִגְבֵי יַיִן נֶסֶךְ,
13 בּוֹלְחָה מָאֵי דְקוּנִיא – כל כלי חרס המצופים בעופרת שְׁרִי – מותרים
14 מפני שאינם בולעים את מה שבתוכם, ואילו לגבי פסח אסר מרימר
15 את הקוניא מפני שבלעו את החמץ. וְכִי תֵימָא – ואם תרצה לומר
16 שֶׁהַחִילוּק בֵּין חֲמֵץ לַיַּיִן נֶסֶךְ הוּא שֶׁחֲמֵץ הוּא אִיסוּר דְּאִוְרֵי תָא ואילו
17 יַיִן נֶסֶךְ הוּא רַק אִיסוּר דְּרִבְנָנָא, ולכן החמיר מרימר לגבי חמץ והקיל
18 לגבי יין נסך, וכי אפשר לתרץ כך, וְהָא כֹּל דְּתַקּוּן רִבְנָנָא בְּעֵינֵי
19 דְּאִוְרֵי תָא תַקּוּן – והרי כלל הוא, שכל מה שתיקנו חכמים עשאוּם
20 וְתִיקְנוּם כְּדַאוּרֵי תָא, ואם לגבי איסור דאורייתא הכלי אסור, גם לגבי
21 איסור דרבנן יש לו להיות אסור. מִתְרַצָּת הַגִּמְרָא: הַחִילוּק הוּא, שֶׁזֶה
22 – חֲמֵץ תִּשְׁמִישׁוֹ בְּחַמֵּץ, כלומר התשמיש הרגיל בכלי המיועד
23 לִמְאֻכְלֵי חֲמֵץ הוּא בְּרוּתָהּ, ולכן נבלע החמץ בכלי והכלי אסור
24 בַּפְּסָח, וְזֶה – יַיִן נֶסֶךְ תִּשְׁמִישׁוֹ בְּצוּזָא, ולכן לא נבלע בכלי והכלי
25 מותר.

26 הַגִּמְרָא מְבִיאָה מַעֲשָׂה שֶׁנִּתְבָּאָר בּוּ דִין קִנְקָנִים שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים:
27 רַבִּי עֲקִיבָא אִיקְלַע – נקלע למקום ששמו גִּינּוּקָה, בָּעֵי מִיַּעֲיָה –
28 שאלוהו בני המקום, מִתְעַנֵּין לְשִׁעוֹת או אֵין מִתְעַנֵּין לְשִׁעוֹת – אדם
29 שקיבל על עצמו תענית לחצי יום, דִּהֵינּוּ מַחְצוֹת הַיּוֹם וְאִילָךְ, האם
30 תעניתו חלה וחייב להתענות או שתענית חלה רק ליום שלם ולא
31 לחלקו. לֹא הָוָה בְּיַדִּיהָ – לא היתה בידו של רבי עקיבא תשובה
32 לשאלתם. עוֹד שְׁאֵלוּהוּ, קִנְקָנִים הַעֲשׂוּיִים מִחֶרֶס, שֶׁל עוֹבְדֵי
33 כּוֹכָבִים, אֶסְרִין או מוֹתְרִין, וגם לשאלה זו לֹא הָוָה בְּיַדִּיהָ – לא
34 היתה בידו תשובה. עוֹד שְׁאֵלוּהוּ, בְּמָה שִׁימֵשׁ מִשָּׁה – באיזה בגדים
35 עבד משה רבינו את עבודת המשכן כֹּל שְׁבַעַת יְמֵי הַמִּלּוּאִים, שְׁהָרִי
36 בְּגָדֵי כְּהוֹנָה וְדָאֵי לֹא לְבַשׁ, והאם היה לובש בגדים מיוחדים או את
37 בְּגָדָיו שֶׁהָיָה לּוֹבֵשׁ תְּמִיד. וגם לשאלה זו לֹא הָוָה בְּיַדִּיהָ – לא היתה

38 תשובה בידו. אָתָּא – בא רבי עקיבא ושָׁאֵל בִּי מְרִדְרֵשָׁא – בבית
39 המדרש שאלות אלו, אָמְרֵי – השיבו לו, הֲלִבְתָּא – ההלכה היא
40 שֶׁמִּתְעַנֵּין לְשִׁעוֹת, כלומר שמי שקיבל על עצמו להתענות מחצות
41 היום ואילך, תעניתו חלה והוא חייב להתענות, וְאִם הִשְׁלִים תִּעֲנִיתוּ,
42 מִתְפַּלֵּל תְּפִלַּת תְּעֻנִית – אומר 'עננו' בתפילתו. וְהִלְבְּתָא שְׁקִנְקָנִים
43 הַעֲשׂוּיִים מִחֶרֶס, שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, לְאַחַר שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ שֶׁשָׁהוּ
44 בְּלֵי מִשְׁקֵין בְּתוֹכָם, מוֹתְרִין מִיד וְאִינֵם צְרִיכִים שׁוּם הַכְּשֵׁר, מפני
45 שְׁהָיִין שֶׁנִּבְלָע בְּתוֹכָם הַתִּיבֵשׁ. וְכֵּמָּה שִׁימֵשׁ מִשָּׁה בְּשִׁבְעַת יְמֵי
46 הַמִּלּוּאִים, בְּהִלּוּק לִבָּן שֶׁל פֶּשֶׁתָן, שֶׁהָיָה עֲשׂוּי לְשֵׁם כֶּר, ולא בבגדי
47 שֶׁהָיָה לּוֹבֵשׁ תְּמִיד. רַב בְּהִנָּא מְתֵנִי – שנה, שמשנה רבינו שימש
48 בְּשִׁבְעַת יְמֵי הַמִּלּוּאִים בְּהִלּוּק לִבָּן שֶׁל פֶּשֶׁתָן שָׂאֵין בּוּ אִימְרָא –
49 שפה, כלומר שכל החלוק היה ארוג במחט אחת, ובתי הידים לא היו
50 מדובקים לחלוק בתפירה אלא ארוגים ביחד עם החלוק.

51 שֵׁנִי בַּמִּשְׁנָה (לעיל כ"ט): הַתְּרַצְנִים וְהַגִּיּוֹם שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וְכוּ'
52 אֶסְרִין וְאִיסוּרֵן אִיסוּר הַנְּאִי, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, לַחֵץ
53 אֶסְרִין, יְבִישִׁין מוֹתְרִין.

54 הַגִּמְרָא מְבִיאָה בְּרִייתָא הַפּוֹסְקָת כַּחֲכָמִים, וּמְבִאָרָת אוֹתָהּ: תִּנּוּ רִבְנָנָא,
55 הַתְּרַצְנִים וְהַגִּיּוֹם – גרעיני וקליפות הענבים שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים,
56 לְחֵין, אֶסְרִין, יְבִישִׁים, מוֹתְרִים. מְבִרַרַת הַגִּמְרָא: הֵי גִינְהוּ – מה
57 נחשב לְחֵין, וְהֵי גִינְהוּ – ומה נחשב יְבִישִׁין, כלומר איזה חרצנים חגים
58 נקראים לחים ואיזה חרצנים חגים נקראים יבשים. מְבִאָרָת הַגִּמְרָא:
59 אָמַר רַב בְּיַדִּיהָ אָמַר שְׁמוּאֵל, לְחֵין הֵינּוּ, כֹּל שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ
60 מִסְחִיטָת הַעֲנָבִים, וְיְבִישִׁים הֵינּוּ לְאַחַר שְׁנַיִם עָשָׂר חֳדָשׁ מִסְחִיטָת
61 הַעֲנָבִים.

62 אָמַר רַבָּה פַּר פַּר חֲנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשִׁחְתָן – כאשר
63 הַחֲרַצְנִים וְהוֹגִים אֶסְרִין, דִּהֵינּוּ כְּשֶׁהֵם לְחִים (בתוך י"ב חודש),
64 אֶסְרִין אִפְּלִי בְּהִנָּא, כִּדִּין יַיִן נֶסֶךְ שֶׁאִסוּר בַּהֲנָא, וּבְשִׁחְתָן מוֹתְרִין,
65 מוֹתְרִין אִפְּלִי בְּאִבְלִיתָהּ, מפני שהיין התייבש ואין בהם יין כלל.
66 הַגִּמְרָא מְבִאָרָת דְּבָרִים נוספים המותרים לאחר שנים עשר חודש:
67 אָמַר רַב וְבִיד, הָאֵי הוֹרְדִיא דְּחֶמְרָא – שמרים של יין דְּאִימְרָא – של
68 גוּיִים, בְּתַר תְּרִיסָר יְרֵחֵי שְׁתָּא שְׁרִי – לאחר שנים עשר חודש,
69 מוֹתְרִים, מפני שנתייבשו מהיין שהיה בלוע בהם.

70 אָמַר רַב תְּבִיבָא בְּרִיה דְּרַבָּא, הֵנִי גוֹלְפִי – אותם קנקנים של חרס,
71 שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, בְּתַר תְּרִיסָר יְרֵחֵי שְׁתָּא שְׁרִי – לאחר שנים עשר
72 חודש, מוֹתְרִים, מפני שנתייבשו מהיין שהיה בלוע בהם.

73 אָמַר רַב תְּבִיבָא, הֵנִי – אותם

עבודה זרה דף לד עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שישי) קלא

59 וּפְשׁוּרֵי אִיכָא – המים מתעקלים, והשלגים מפשירים שם, ולא נוח
 60 להגיע לצור בספינה, ולכן אין לחשוש שהעובד כוכבים הגיע לצור.
 61 שנינו במשנה (לעיל כט): וְגִבְיַת בֵּית אוֹנִיָּיקוֹי שֶׁל עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים,
 62 אסורין ואיסורן איסור הנאה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין
 63 איסורן איסור הנאה.
 64 הגמרא דנה בטעמו של רבי מאיר: אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ, מִפְּנֵי
 65 מָה אָסְרוּ גִבְיַת אוֹנִיָּיקוֹי בהנאה לדעת רבי מאיר, מִפְּנֵי שְׂרׁוֹב
 66 הַעֲגָלִים שֶׁל אוֹתָהּ עִיר – אונייקי נשחטין לעבודת פּוֹכְבִים, ודרך
 67 עשיית הגבינה היא על ידי קיבה של עגלים, וכיון שהולכים אחר
 68 הרוב נוקטים שהגבינה נעשית בעגלים של עובדי כוכבים, ונמצא
 69 שהמעמד את הגבינה וכלומר הדבר שהופך את החלב מדבר לח
 70 לגבינה שהיא דבר גושן אסור בהנאה, ולכן גם הגבינה נאסרת
 71 בהנאה. מקשה הגמרא: מָה אִירָא – מדוע נקט רבי שמעון בן לקיש
 72 שהטעם לאסור גבינת בית אונייקי הוא משום שרוב עגלים באונייקי
 73 נשחטים לעבודת כוכבים, הלא אפילו אם היו רק מיעוט העגלים
 74 באותו מקום נשחטים לעבודת כוכבים, נמי – גם כן היה רבי מאיר
 75 אוסר את הגבינה בהנאה, דָּהָא – שהרי רבי מאיר חייש למיעוטא
 76 – חושש למיעוט, וסובר שלקולא אין הולכים אחר הרוב. מתרצת
 77 הגמרא: אִי אִמְרַת – אם אתה אומר שרוב העגלים באותו מקום
 78 נשחטים לעבודת כוכבים, אִיכָא מִיעוּט – נמצא שהעגלים הנשחטים
 79 לעבודת כוכבים הם מיעוט מכל הבהמות באותו מקום, שהרי שאר
 80 הבהמות [שאינן עגלים] יחד עם העגלים שאינם נשחטים לעבודת
 81 כוכבים הם רוב, ורבי מאיר חושש למיעוט, אִלָּא אִי אִמְרַת – אבל
 82 אם אתה אומר שרק מיעוט העגלים באותו מקום נשחטים לעבודת
 83 כוכבים, אם כן, בְּיוֹן דְּאִיכָא – שיש שם רוב עגלים דְּאִין נִשְׁחָטִין
 84 לְעִבּוֹדַת פּוֹכְבִים, וְאִיכָא נָמִי – ויש גם שאר בהמות דְּאִין נִשְׁחָטִין
 85 לְעִבּוֹדַת פּוֹכְבִים, הֲוָה לֵיהּ מִיעוּטָא דְּמִיעוּטָא – נמצא שהעגלים
 86 הנשחטים לעבודת כוכבים הם מיעוט של מיעוט, שהרי יתכן
 87 שהגבינה נעשתה בקיבה של שאר בהמות שאינן נשחטות לעבודת
 88 כוכבים, וגם אם נאמר שהגבינה נעשתה בקיבה של עגלים, הלא רוב
 89 העגלים אינם נשחטים לעבודת כוכבים, וְלִ[מִיעוּטָא דְּמִיעוּטָא לֹא
 90 חֵיִישׁ – לא חשש רבי מאיר, וכיון שרבי מאיר אסר את הגבינה
 91 בהנאה, על כרחך צריך לומר שרוב העגלים שבאותו מקום נשחטים
 92 לעבודת כוכבים, ורבי מאיר חושש למיעוט.
 93 אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ, בִּי נִשְׁחָטִין
 94 לְעִבּוֹדַת פּוֹכְבִים מֵאִי הוּי – מה בכך שגבינת בית אונייקי נעשית על
 95 ידי קיבת עגלים הנשחטים לעבודת כוכבים, וְהָא אֵת הוּא דְּשִׁירֵי –
 96 והלא אתה הוא שהתרת בהנאה עגלים הנשחטים לעבודת כוכבים,
 97 דְּאִתְמַר, הַשּׁוֹחֵט אֵת הַבְּהֵמָה בְּכַדִּי לְזִרוֹק אֵת דְּמָה לְעִבּוֹדַת
 98 פּוֹכְבִים, או בכדי להקטיר את חֲלֶבֶת הַחֲלָב [החלב שלה] לְעִבּוֹדַת
 99 פּוֹכְבִים, רַבִּי יוֹחֲנָן אָמַר, הַבְּהֵמָה אִסְרָה בהנאה, וטעמו מפני
 100 שֶׁקִּסְפָּר, מְחַשְׁבִּין מַעֲבָדָה לְעִבּוֹדָה – שאם חשב בשעת עבודה
 101 אחת שעבודה אחרת בהמה זו תהיה לעבודת כוכבים, מחשבה זו
 102 אוסרת את הבהמה, והטעם שסבר שמחשבין מעבודה לעבודה הוא,
 103 משום שְׁלִפְפִּין – שלומדים עבודת חוץ מעבודת פנים. ואם כן, מדוע
 104 שכשם שבהקרבת קרבן אם חישב בשעת עבודה אחת מחשבת פיגול
 105 על עבודה אחרת, נפסל הקרבן, כך גם השוחט בהמה על מנת
 106 לעשות בה מלאכה אחרת לשם עבודת כוכבים, הבהמה נאסרת
 107 בהנאה. וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לֵקִישׁ אָמַר, בהמה זו ששחטו אותה בכדי
 108 לזרוק דמה או להקטיר חלבה לעבודת כוכבים, מוֹתֵרַת אפילו
 109 באכילה, מפני שאין לומדים עבודת חוץ מעבודת פנים. ואם כן, מדוע
 110 אמרת שגבינת בית אונייקי אסורה בהנאה. אָמַר לֵיהּ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
 111 לֵקִישׁ, תְּרַמְנִיךָ שְׁעָתָה – ירום מזלך, כלומר בירכו על ששאל כך,
 112 ותירץ לך, שבשחיטת עגלים אלו שעל ידיהם עושים את גבינת בית
 113 אונייקי, מדובר בְּאוֹמֵר שֶׁנִּמְרַב וְבִקְהָה הוּא עוֹבְדָה את העבודה זרה,
 114 ואין מדובר במחשב מעבודה לעבודה, אלא שהשחיטה עצמה היא
 115 לשם עבודה זרה, וזוהי ודאי הבהמה אסורה בהנאה.
 116 שנינו במשנה (לעיל כט): אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, שְׂאֵל רַבִּי שְׁמַעְאֵל אֵת רַבִּי

1 אֲבָמָא דְּמִיָּעִי – חמת של עובדי כוכבים, העשוי מעור עבה, והולכי
 2 דרכים נושאים אותו מלא יין כשהולכים למקום רחוק, בְּתַר תְּרִיסָר
 3 יָרְחֵי שְׁתָּא שָׁרִי – לאחר שנים עשר חודש, מותר, מפני שנתייבש
 4 מהדין שהיה בלוע בו, אבל קודם שנים עשר חודש, אסור, מפני
 5 שמכניסים בו יין לזמן רב, וזה נחשב כ'מכניסו לקיום' שאינו מותר
 6 אלא על ידי מילוי ועירוי או ביישון שנים עשר חודש.
 7 אָמַר רַב אֶחָא בְּרִיהַ דְּרַב אִיקָא, הֲנִי פּוֹרְצֵי דְּאִרְמָא – אותה
 8 פסולת של ענבים של עובד כוכבים, בְּתַר תְּרִיסָר יָרְחֵי שְׁתָּא שָׁרִי –
 9 לאחר שנים עשר חודש, מותרת, מפני שנתייבשה מהדין שהיה בלוע
 10 בה.
 11 אָמַר רַב אֶחָא בְּרִיהַ דְּרַבָּא, הֲנִי גוֹלְפֵי שְׁחִימֵי וְאוֹכְמֵי – אותם
 12 קנקנים של חרס שחורים, של עובדי כוכבים, שהכניסו בהם יין לקיום,
 13 בְּתַר תְּרִיסָר יָרְחֵי שְׁתָּא שָׁרִי – לאחר שעברו שנים עשר חודש,
 14 מותרים, מפני שנתייבשו מהדין שהיה בלוע בהם.
 15 שנינו במשנה (לעיל כט): הַמְּוִרִיִּים וכו', אסורין ואיסורן איסור הנאה,
 16 דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אין איסורן איסור הנאה.
 17 הגמרא מביאה ברייתא המבארת שיש מוריים של עובד כוכבים
 18 שאינו אסור באכילה: הֲנִי רַבְּנָן, מוֹרְיִים – שמן של דגים של עובד
 19 כוכבים אומן – מומחה בעשייתו, מוֹתֵר, מפני שטעם האיסור הוא
 20 משום שלפעמים מערבים יין במוריים, ואומן אינו עושה כך מפני
 21 שהיין מקלקל את טעם המוריים. רַבִּי יְהוּדָה בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר מִשּׁוּם
 22 רַבִּי חֲנִינָא בֶּן גַּמְלִיאֵל, אֵף חֵילַק אוֹמֵן, מוֹתֵר – דגים טהורים
 23 הנקראים 'סולתנית', וכשהם קטנים אין להם סנפיר וקשקשת אלא
 24 כשהם גדולים, ולהלן (טז) מבואר במשנה שחילק של עובדי כוכבים
 25 אסור באכילה כשהם קטנים, מפני שמצוי שמעורבים עמו דגים
 26 טמאים הדומים לו, ומבאר רבי יהודה בן גמליאל, שאם החילק הוא
 27 של 'אומן', הוא מותר באכילה, מפני שהאומן מפריד את הדגים
 28 הטמאים מהסולתנית, כדי שלא יתקלקל טעמו.
 29 הגמרא מבארת שאף מוריים אומן, לפעמים אסור: הֲנִי אֲבִימֵי בְּרִיהַ
 30 דְּרַבִּי אֶבְהוֹ, מוֹרְיִים שֶׁל עוֹבֵד כּוֹכְבִים אוֹמֵן, מוֹתֵר. הוּא וְ-אֲבִימֵי
 31 בְּרִיהַ דְּרַבִּי אֶבְהוֹ [אבהו] תִּנֵּי לָהּ – שנה יהלבה זו, והוא אָמַר לָהּ – הוסיף
 32 ואמר שאינו מותר בכל אופן, אלא דרך מוכרי הדגים שנותנים כמה
 33 פעמים מים ומלח על שומן הדגים בכדי להוציא ממנו חלק מהשומן,
 34 ובפֶּעַם הַרְאָשׁוֹן [השני שנתנו עליו מים ומלח, המוריים מוֹתֵר,
 35 ובפעם השלישית, אסור. ומבאר אבימי, מֵאִי מַעְמָא, בפֶּעַם הַרְאָשׁוֹן
 36 הַשְּׁנִי דְּנִפְיֵשׁ שׁוֹמְנִיהוּ – שיש במוריים הרבה שומן, לֹא צָרִיךְ
 37 לְמִירְמֵי בְּהוּ חֲמָרָא – אין ראוי לתת בו יין, מפני שהיין מקלקל אותו,
 38 אולם מִכָּאֵן וְאֵילָף רַמּוֹ בְּהוּ חֲמָרָא – נותנים בו יין, ומה שנתבאר
 39 שאומן אינו נותן בו יין, זה רק בפעם הראשונה והשנייה, אולם בפעם
 40 השלישית גם אומן נותן בו יין.
 41 הגמרא מביאה מעשה שלמדום ממנו דין נוסף לגבי מוריים: הוּא
 42 אָרְבָּא דְּמוֹרְיִיכָא – מעשה באותה ספינה מלאה מוריים דְּאֵתֵי
 43 לְגַמְלִיאֵל דְּעָבַד – שהגיעה לנמל עכו, אוֹתֵיב – הושיב רַבִּי אֲבָא דְּמִן
 44 עֵבֶר נְטוּרֵי בְּהַדָּה – שומרים על הספינה שישמרו שלא יטילו יין
 45 במוריים. אָמַר לֵיהּ רַבָּא לְרַבִּי אַבָּא, מה מועיל שכעת ישמרו על
 46 הספינה, הלא עַד הָאִידִנָּא – עד עתה מֵאֵן נְמַרְהָ – מי שמר על
 47 הספינה, ויתכן שכבר הטילו יין במוריים. אָמַר לֵיהּ רַבִּי אַבָּא, עַד
 48 הָאִידִנָּא [לְמֵאֵן] נִהְיִישׁ לָהּ – עד עתה למה יש לנו לחשוש, אִי
 49 מִשּׁוּם דְּמַעְרְבֵי בֵּיהַ חֲמָרָא – אם משום החשש שעירבו במוריים יין,
 50 אין לחשוש לכך, מפני שבמידתנו של עובד כוכבים זה שהביא את
 51 המוריים בספינה, קִיסְתָּא [מדה] דְּמוֹרְיִים בְּלוּמָא – נקנית בזוה,
 52 ואילו בִּיסְתָּא דְּחֲמָרָא – אותה מדה של יין נקנית פְּאָרְבָּעָה לִזְמֵי –
 53 בארבעה זוזים, ואין לחשוש שהטיל הגוי יין במוריים, מפני שהיין יקר
 54 מהמוריים, אולם כאן בעכו שהיין זול מהמוריים, יש לחשוש שיערב
 55 יין במוריים. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יְרֵמְיָה לְרַבִּי יְרֵמָה, מדוע אין לחשוש
 56 דְּלִמָּא אִירֵי דְּצוּר אָתוּ – שמא עובד כוכבים זה הגיע עם הספינה
 57 לעכו דרך שפת הים הסמוכה לצור, דְּשׁוּי חֲמָרָא – ששם היין זול
 58 מהמוריים. אָמַר לֵיהּ רַבִּי יְזַרְא, הָתָם – בשפת ימה של צור, עֵיקוּלֵי

1 יהושע כשהיו מהלכין בדרך, אמר לו, מפני מה אסרו גבינות עובדי
 2 כוכבים. אמר לו רבי יהושע, מפני שמעמידין אותה בקיבה של
 3 נבילה. אמר לו רבי ישמעאל, והלא קיבת עולה חמורה מקיבת
 4 נבילה, ואף על פי כן אמרו שלא מועלין בה. חזר רבי יהושע ואמר
 5 לו, מפני שמעמידין אותה בקיבת עגלי עבודת כוכבים. אמר לו רבי
 6 ישמעאל, אם כן, למה לא אסרוה בהנאה.
 7 הגמרא דנה בפסולת של דבר האסור בהנאה, האם היא אסורה
 8 בהנאה: **אָמַר רַב אֶהְדִּיבֵי אָמַר רַב, הַמְקַדֵּשׁ אֵשָׁה בְּפָרֶשׁ –** בגללים
 9 של שׁוֹר הַנִּסְקָל, אף על פי ששור הנסקל אסור בהנאה, מְקוֹדֶשֶׁת.
 10 והמקדש אשה בְּפָרֶשׁ – בגללים של עֲגָלֵי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים האסורים
 11 בהנאה, אֵינָה מְקוֹדֶשֶׁת. וסיבת החילוק בין שור הנסקל לעגלי עבודת
 12 כוכבים היא, **אֵיבְעִית אֵימָא סְבָרָא וְאֵיבְעִית אֵימָא קָרָא –** שלומדים
 13 זה מפסוק. מבארת הגמרא: **אֵיבְעִית אֵימָא סְבָרָא, לְגַבֵּי עֲגָלֵי עֲבוֹדַת**
 14 **כּוֹכָבִים נִיחָא לֵיהּ בְּנִפְחִיהּ –** נח לבעל העגל בעוביו של העגל כדי
 15 שיראה שמן, ולכן חל איסור עבודת כוכבים על הפרש שהרי הוא
 16 משמין את העגל והפרש אסור בהנאה, **אָבֵל לְגַבֵּי שׁוֹר הַנִּסְקָל לֹא**
 17 **נִיחָא לֵיהּ בְּנִפְחִיהּ –** לא נח לבעל השור בעוביו של השור שיראה

18 שמן, ואין לו שום תועלת והנאה מכך, ולכן לא חל על הפרש איסור
 19 הנאה. **אֵיבְעִית אֵימָא קָרָא, בְּתֵיב הָבָא –** נאמר לגבי עיר הנדחת,
 20 דהיינו עיר שיושביה עבדו עבודת כוכבים (דברים יג ט) **לֹא יִדְבַק בְּיָדָהּ**
 21 **מְאוּמָה,** ומשמע שכל דבר שיש לו קשר לעבודת כוכבים אסור
 22 בהנאה, ואפילו פרש עגלי עבודת כוכבים, **וּבְתֵיב הָתָם –** ונאמר
 23 לגבי שור הנסקל (שמות כא כח) **'סְקוּל יִסְקַל הַשׁוֹר וְלֹא יֵאָבֵל אֶת**
 24 **בְּשָׂרוֹ,** שמפסוק זה לומדים איסור הנאה בשור הנסקל, ומדויק
 25 שדווקא בְּשָׂרוֹ אָסוּר בהנאה, הָא – אבל פָּרֶשׁ מוֹתֶרֶת בהנאה.
 26 הגמרא מביאה הוכחה ממשנתינו לחילוק שאמר רב: **אָמַר רַבָּא,**
 27 **תְּרוּיָהּ תִּנְנָהּ –** שני דינים אלו [פרש עגלי עבודת כוכבים האסור
 28 בהנאה ופרש שור הנסקל המותר בהנאה] שנינו במשנתנו, **מִדְּקָאֵמַר**
 29 **לֵיהּ רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְרַבִּי יִשְׁמַעֵאל שֶׁהֵטַעַם שַׁחֲכָמִים אִסְרוּ גְבִינּוֹת עוֹבְדֵי**
 30 **כּוֹכָבִים בְּאִכִּילָהּ הוּא מְפָנֵי שְׂמַעְמִידִין אֶת הַגְּבִינּוֹת בְּקִיבַת נְבִילָה,**
 31 **וְקָא מְהֵדֵר לֵיהּ –** והשיב לו רבי ישמעאל, **וְהֵלֵא קִיבַת עוֹלָה הַמּוֹרָה**
 32 **מְקִיבַת נְבִילָה,** שקיבת עולה אסורה בהנאה וקיבת נבילה אסורה רק
 33 באכילה, ואף על פי כן אמרו שכהן שדעתו יפה גומע את החלב
 34 שבתוך קיבת העולה,